

ông già niệm Phật mướn

(Thiên luận của Suzuki)

Học viên Diệu Tuyết sưu tầm

Chuyện kể rằng:

Có một ông già tuổi đã ngoài 70 rồi mà tối ngày cứ giận con hồn cháu hoài.

Ông có người con là đệ tử của thiền sư Bạch Ẩn Huệ Hạc. Theo lời Phật dạy muốn báo hiếu cho cha mẹ phải giúp cho cha mẹ học và quy y Tam Bảo nên anh mới rủ cha anh tu. Anh muốn cho cha anh đi chùa thì ông già nói: "Đi chùa có té tiền té bạc không con? Tu có té tiền té bạc không con? Nhiều lần như vậy người con biết là hết cách rồi, nên một hôm anh thưa với thầy anh: "Con có người cha già tuổi đã ngoài 70 rồi mà cứ giận hồn, tham, sân hoại. Nhà thì không thiếu mà cha con bày sạp kẹo bán ở ngoài đường, thầy có cách nào để hóa độ cho cha con biết tu?"

Hòa Thượng kể tai người con nói nhỏ...

Tối hôm đó nhân bữa cơm chiều, anh nói như tình cờ cốt để cha anh nghe: "Thầy con là hòa thượng Bạch Ẩn Huệ Hạc. Ông giàu vô số kể, đệ tử cũng đông bạn tiếp khách hoài nên không có giờ để tu. Ông sợ rằng khi chết không mang theo tài sản được, mà chỉ mang theo tội phước, cho nên ông nhờ con tìm dùm ông một người tu mướn. Điều kiện tu là ông đưa xâu chuỗi 108 hạt, hễ niệm một xâu là ông trả một quan tiền" nói tới đây ông cha kêu con "Nói nhỏ, lại đây để người ta nghe, ba thầy chuyện này cho, nhưng mà con phải rước Hòa Thượng lại làm giao kèo" tại vì ông nghĩ đây là chuyện làm ăn. Sau bảy hôm, ông tính lại tiền Niệm Phật mướn nhiều bằng ba lần tiền lời bán bánh kẹo,

cho nên ông kêu con dâu lại giao sạp kẹo và rút vô nhà để tăng thời gian niệm Phật. Ông niệm tăng lên được năm, bảy lần. Nhưng ông thấy khi thì cháu nội khóc, khi thì cháu ngoại khóc, bị gián đoạn thời gian Niệm Phật đi, nên ông kêu con ông dọn lều ba để ông lên đó tăng thời gian Niệm Phật. Ba tháng trôi qua ông niệm bao nhiêu Hòa Thượng trả tiền đủ bấy nhiêu.

Nói về Hòa Thượng Bạch Ẩn Huệ Hạc thì hòa thượng không giàu, ông cầm y, áo, khui thùng phước sương, cầm chũn đèn mà cũng không đủ tiền để trả cho ông già đó. Phật tử chùa xúm nhau muốn góp phần, thì Hòa Thượng nói đây là chuyện tu hành chứ không phải chuyện làm mướn, và Hòa Thượng duy trì tình trạng như thế.

Bảy tháng trôi qua, một hôm người con đến chùa thưa với Hòa Thượng rằng: "Ba bữa nay mỗi ngày con đem cơm lên lều cho cha con ăn, con không thấy cha con Niệm Phật nữa, nhưng mặt mày ông hồng hào khinh an lắm, cha con bảo con thỉnh Hòa Thượng đến nhà để cha con thưa việc."

Hòa Thượng đến, ông già quì xuống thưa rằng: "Con đã sống trên đời hơn 70 năm, tâm con không nghĩ về quá khứ để tiếc nuối thì cũng nghĩ đến tương lai để lo lắng không lúc nào được yên tĩnh cả. Thời gian qua vì ham tiền của thầy mà con cố công Niệm Phật. Ban đầu thì có những vọng niệm lao xao là con càng niệm cho nhiều, càng kiếm được nhiều tiền, nhưng niệm riết rồi quen đi, tâm con chỉ còn có câu Niệm Phật. Nhưng từ ba bữa nay câu Niệm Phật rớt đầu mất rồi và tâm con hoàn toàn khinh an. Con ở trong trạng thái mà chưa bao giờ con nếm qua, đó là sự an định của tâm thức. Từ đó con mới hiểu sao Phật dạy: "Không có gì quý hơn sự an định của tâm trí" và con khám phá rằng thầy bày ra cách tu mướn này là để độ cho con, một chúng sanh can cường ở cõi Ta Bà này. Vậy tiền thầy con xin trả lại để thầy làm Phật sự và con xin đánh lễ thầy ba lạy để đền ơn cứu tử". Ông cũng đánh lễ người con vì muốn báo hiếu mà giúp cho ông đến với Phật pháp bằng cách tu mướn này.

